

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. május hó 2. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2016. május hó 17. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2015. október 20. napján kihirdetett 6.B.699/2013/40. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A Nyíregyházi Törvényszék 6.B.699/2013/40. számú ítéletét a 2014. május 8., július 10., 2015. március 19., augusztus 27. és október 20. napján megtartott nyilvános tárgyaláson tekinti meghozottnak.

I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában az ítélet rendelkező részéből a Btk. 14. § (2) bekezdésének megjelölését mellőzi.

II. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének végrehajtását 4 (négy) évi, IV. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását mindkét vádlott esetében mellőzi. E vádlottak a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

V. r., VI. r., és VII. r. vádlottak vonatkozásában a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 2 (kettő) - 2 (kettő) évre mérsékli.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot különleges eljárás keretében új eljárás lefolytatására utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 15.000 (Tizenötezer) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet az állam visel.

V. r. vádlott lakcíme:

VII. r. vádlott személyi igazolványának száma: ...

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék a megismételt eljárás keretében I. r. és II. r. vádlottakat az ellenük 1-1 rb. hivatali vesztegetés elfogadásának büntette (Btk. 294. § (1), (3) bekezdés a) pont I. fordulat),

1-1 rb. bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette (Btk. 396. § (6) bekezdés, (3) bekezdés a) pont, Btk. 14. § (2) bekezdés) és 1-1 rb. minősített adattal visszaélés vétsége (Btk. 265. § (1), (2) bekezdés a) pont) miatt emelt vád alól felmentette.

III. r., és IV. r. vádlottakat költségvetési csalás büntetében (Btk. 396. § (6) bekezdés, (4) bekezdés b) pont) mondta ki bűnösnek, és 2-2 év szabadságvesztésre és 3-3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Mindkét vádlott esetében a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, és megállapította, hogy legkorábban büntetésük 2/3 részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A vádlottakat 2-2 rb. felbujtóként elkövetett vesztegetés büntette (Btk. 293. § (1), (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. IV. r. vádlottal szemben az eljárás 2014. május 18. napját követően távollétében folyt.

V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak bűnösségét 1-1 rb. bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás (Btk. 396. § (6) bekezdés, (4) bekezdés b) pont) büntetében állapította meg.

Mindhárom vádlottat 1 év 6 hónapi szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3-3 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztést végrehajtásának elrendelése esetére börtönben rendelte végrehajtani, és ez esetben e vádlottak legkorábban a büntetésük 2/3 részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. V. r. és VI. r. vádlottak esetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Mindhárom vádlottat az ellenük 2-2 rb. vesztegetés büntette (Btk. 293. § (1), (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

VII. r. vádlottal szemben a megismételt eljárás távollétében folyt.

III., IV., V., VI., VII. r. vádlottakat egyetemlegesen kötelezte 9.550,- Ft bűnügyi költség megfizetésére, míg megállapította, hogy 31.200,- Ft az állam terhén marad.

Az ítélet ellen az ügyész I. r. és II. r. vádlottak terhére felmentésük miatt bűnösségüknek az 1-1 rb. előnyért, hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettének, az 1-1 rb. bűnsegédként elkövetett jövedéki termék forgalmazásáról szóló törvényben előírt feltétel hiányában jövedéki termék megszerzésével a költségvetésnek jelentős vagyoni hátrányt okozó büntettének, továbbá 1-1 rb. korlátozott terjesztésű minősített adattal visszaélés vétségnek megállapítása és a vádlottakkal szemben végrehajtandó szabadságvesztés, közügyektől eltiltás és pénzbüntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

Ugyancsak fellebbezett III. r., IV. r., V. r., VI. r. és VII. r. vádlottak terhére is, III., IV., V., VI. r. vádlottak vonatkozásában részbeni felmentésük miatt, bűnösségüknek 2 rb. kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntettének megállapítása, és az V-VI. r. vádlottakkal szemben végrehajtandó szabadságvesztés, közügyektől eltiltás kiszabása, illetőleg III., IV., V., VI., VII. r. vádlottakkal szemben is pénzbüntetés kiszabása érdekében.

Fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék a megismételt eljárás keretében, bár valamennyi fellelhető bizonyítékot beszerezte, azonban azokat önmagukban és összességükben nem megfelelően értékelte. Ezért a tényállás részben megalapozatlan, és a vádlottak bűnösségének kérdésében levont következtetés részben téves. Kiemelte, hogy a hanganyag teljes bizonyossággal alátámasztja, hogy a határ rendész vádlottakon kívül más hatósági személy nem működött, nem is működhetett együtt a többi vádlottal. I-II. r. vádlottak szolgálati feladatait sem ismerhette meg más szolgálatban lévő határ rendész, valamint I-II. r. vádlottakon túl más határ rendész a térségben nem tartózkodott. Fentiekből az ügyészi álláspont szerint következik az is, hogy III., IV., V., VI. r. vádlottak vonatkozásában is megállapítható büntetőjogi felelősségük a költségvetési csalás büntettén túl hivatali vesztegetés büntetében is. V-VI. r. vádlottakkal szemben a

büntetés végrehajtásának felfüggesztése nem alkalmazható, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása indokolt. III., IV., V., VI., VII. r. vádlottakkal szemben, mivel cselekményüket haszonszerzés céljából követték el pénzbüntetés kiszabása is szükséges.

I-II. r. vádlottak és védőik a törvényszék ítéletét tudomásul vették. II. r. vádlott védője írásbeli beadványában a törvényszék ítéletének helybenhagyását és az ügyészi fellebbezés elutasítását indítványozta. Álláspontját részletesen kifejtette és úgy ítélte meg, hogy az ügyészi fellebbezés a bíróság által megállapított és kellőképpen indokolt, mérlegelt tényállást támadja.

III. és IV. r. vádlottak és védőik elsőként felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek.

V-VI. r. vádlottak és védőik a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért éltek jogorvoslattal.

VII. r. vádlottnak az ítélet kézbesítésre került, e vádlott jogorvoslattal nem élt, védője 3 napon belül felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést valamennyi vádlott vonatkozásában fenntartotta. Úgy ítélte meg, hogy a törvényszék a megismételt eljárás során nem tett eleget az ítélőtábla által előírt azon kötelezettségének, hogy a vádlottak közötti személyes kapcsolatokat feltárja és a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyagban rögzítetteket fokozott körültekintéssel vizsgálja, így ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés a) és d) pontjaiban írt okokból megalapozatlan és indokolási kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget. Összességében az ítéletnek a Be. 376. § (1) bekezdése és a 373. § (1) bekezdés III/a) pontjában írtakra figyelemmel hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta valamennyi vádlott tekintetében.

Az ítélőtábla a mindenirányú fellebbezések folytán a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § szerinti nyilvános ülésen bírálta felül teljes terjedelmében.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta és részletesen indokolta.

I. és II. r. vádlottak védői az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozták.

III. r. vádlott védője kiemelte, hogy a Be. 48. §-ában foglaltak elmulasztása miatt V-VII. r. vádlottak vallomása jogellenesen szerzett bizonyíték, azok kirekesztése indokolt, de a lehallgatási anyagok sem minősülnek törvényesen szerzett bizonyítéknak. III. r. vádlott terhére, amennyiben a jogellenesen szerzett bizonyítékok kirekesztésre kerülnek más bizonyíték nem értékelhető, ezért elsőként felmentését indítványozta a költségvetési csalás büntettének vádja alól, másodlagosan a vádlott megromlott egészségi állapotára tekintettel, orvosi dokumentumokkal alátámasztottan - mivel nála jobb veséjén tumort diagnosztizáltak - a büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt, a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztését kérte.

IV. r. vádlott védője fellebbezését és annak irányait fenntartotta és az előtte felszólaló védőtársai álláspontjához csatlakozott. Kiemelte, hogy a bizonyíték megszerzésének törvényessége tárgyában állást foglalni valamennyi releváns jogszabályi rendelkezésnek való megfelelés vizsgálatát követően lehet. Ennek a követelménynek a törvényszék nem tett eleget. A felmentő rendelkezés helybenhagyását, a költségvetési csalás tekintetében védenca felmentését indítványozta.

V-VII. r. vádlottak védője jogorvoslatának irányát fenntartotta. Érvelésének elfogadása hiányában az ítélet helybenhagyását indítványozta és csatlakozott a védőtársai által előadottakhoz.

VI. r. vádlott védője a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékként történő felhasználását lényegében nem vitatta, azonban aggályát a kérelem előterjesztésével kapcsolatban fejtette ki, mivel álláspontja szerint ... hatáskörének hiányában járt el.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során a perrendi szabályok betartásával járt el, figyelemmel volt az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében foglalt iránymutatásokra is. Az általa megállapított tényállás nem szenved a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól, az ítélet tábla a felülbírálat során irányadónak tekintette. Nem osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, miszerint a törvényszék a vádlottak közötti személyes kapcsolatokat nem tárta fel és nem vizsgálta a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyagokat sem fokozott körültekintéssel. Az ítélet 15. oldal 6. bekezdésében a 16. oldal 1-3. bekezdésében rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak milyen ismeretségben voltak egymással, illetőleg az ismeretség hiányát is.

A titkos információgyűjtés lehallgatási anyagát ugyancsak részletes értékelés alá vonta figyelemmel a később kifejtendő védői aggályokra is, és erről ítéletének indokolásában (20-23. oldal) számot adott.

Védői oldalról két eljárási jogi probléma merült fel. A megismételt eljárásban VI. r. vádlott védője vitatta a titkos információgyűjtés eredményének a felhasználhatóságát, mivel álláspontja szerint a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 94. § (1), (2) bekezdései alapján az **RSZVSZ**-nek nem volt hatásköre polgári személyekre és ismeretlen telefonokra vonatkozóan a lehallgatásra engedélyt kérni. E védői érvelés a másodfokú eljárásban is elhangzott, de gyakorlatilag valamennyi védő érintette. VI. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban kiemelte, hogy az **RSZVSZ**a rendőrségről szóló törvény alapján járt el, azonban a hatáskör értelmezésében ellentmondás tapasztalható. A hatáskör álláspontja szerint érthető úgy is, hogy milyen titkos szolgálati eszközök alkalmazására van engedélye. A védelem számára a törvényességi aggályt az jelentette, hogy a rendőrségi törvény kimondja az **RSZVSZ**, a fegyveres szervek és a határőrség, fegyveres erők, honvédség állományában, esetleg az ott dolgozó hivatásos állomány az akkori közalkalmazotti és köztisztviselői állománnyal szemben folytathat titkos információgyűjtést, jelen esetben ez nem valósult meg, ezért vonja kétségbe a titkos szolgálat információgyűjtéséből származó lehallgatásoknak a bizonyítékként történő felhasználhatóságát. E védelmi érvelést az első fokon eljáró törvényszék nem osztotta. Álláspontját ítéletének 19-20. oldalán fejtette ki, mellyel a fellebbviteli főügyészség is egyetértett a következők szerint. A titkos információgyűjtés lefolytatásával kapcsolatos eljárás és az annak során beszerzett bizonyíték törvényesnek tekinthető, ezért arra tényállás alapítható és a vádlottak cselekvősege is ezen anyag alapján rögzíthető. Az eljárás törvényességével kapcsolatban a törvényszék álláspontjának részletes indokát adta, amely annyival egészítendő ki, hogy a hivatkozott eljárási cselekmény idején hatályos jogszabályok alapján az NVSZ (korábban **RSZVSZ**) közreműködését és együttműködését az NBSZ-szel semmi sem tiltotta. Márpedig a vádlottak, így a hivatalos és a polgári személy vádlottak cselekményei összefüggőek.

A rendőrségről szóló törvény 63. § (1) bekezdése kimondja, a Rendőrség bűncselekmény elkövetésének megelőzésére, felderítésére, megszakítására az elkövető kilétének megállapítására, elfogására, a körözött személy felkutatására, tartózkodási helyének megállapítására, bizonyítékok megszerzésére, valamint a büntetőeljárásban részt vevő és az eljárást folytató hatóság tagjainak az

igazságszolgáltatással együttműködő személyek védelme érdekében - törvény keretei között - titokban információt gyűjthet. A 69. § (1) bekezdés a Rendőrség bírói engedéllyel a 63. § (1) bekezdésében meghatározott bűnüldözési célból a súlyos bűncselekmények esetében a c) pont alapján a telefonvezetéken, vagy azt helyettesítő távközlési rendszerek útján továbbított közlés tartalmát megismerheti, azt technikai eszközzel rögzítheti. A titkos információgyűjtés eredményének felhasználásáról 2006. július hó 1. napjától hatályos a Be. 206/A. §-a rendelkezett. E körben a törvényszék részletes indoklást adott, az ítéletábra csupán kiemeli, hogy sem a haladéktalanság, sem pedig a célhoz kötöttség elve nem sérült, másrészt a (3) bekezdés alapján annak a bűncselekménynek a bizonyítására, amely miatt a titkos információgyűjtést a bíróság engedélyezte az (1) bekezdésben meghatározott feltételek fennállása esetén a titkos információgyűjtés eredménye minden elkövetővel szemben felhasználható.

A fentiekben kifejtettek alapján nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság amikor a tényállás megállapítása során a titkos információgyűjtés eredményét elfogadta és értékelte.

A III., IV., V., VI., VII. r. vádlottak védőinek határozott álláspontja volt mind az alap, mind pedig a megismételt eljárásban, hogy V. és VII. r. vádlottak nyomozati vallomása nem használható fel bizonyítékként, mivel gyanúsított kihallgatásukkor védő nem volt jelen. Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, melyet részletesen indokolt is, hogy a nyomozó hatóság a terhelti nyilatkozatok alapján nem sértett eljárási szabályt V. és VII. r. vádlottak 2007. november 28. napján tett gyanúsított kihallgatása során. Vallomásuk törvényesen beszerzett bizonyíték, és a tényállás megállapításakor felhasználható (ítélet 18. oldal). A törvényszék indokolásában utalt arra, hogy a gyanúsított kihallgatására a Be. 179. § (3) bekezdéseinek rendelkezéseit kell alkalmazni. Részletesen taglalta, hogy V. és VII. r. vádlottakat pontosan mikor hallgatták ki gyanúsítottként, és védő személyével kapcsolatban milyen nyilatkozatot tettek.

A 2012/13/EU. irányelv 3. cikke öt olyan alapvető jogot határoz meg, amelyekről a terheltek számára akár szóban, akár írásban, egyszerűen, közérthető módon tájékoztatást kell nyújtani. Az irányelv alapján a tájékoztatásnak ki kell terjednie az ügyvéd igénybevételenek jogára. A Be. rendelkezései alapvetően megfelelnek a 2012/13/EU. irányelvnek. A Be. 62. §-ában szereplő általános rendelkezés szerint a bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság az eljárási cselekmény elvégzése előtt a cselekménnyel érintett személyt a jogairól tájékoztatja, és a kötelezettségeire figyelmezteti. Az irányelvben meghatározott öt alapvető jog közül a Be-ben szerepel a konkrét, a hatóságokat aktív tevékenységre kötelező figyelmeztetési kötelezettség, mégpedig a védelemhez való jog. Az iratokból megállapíthatóan a nyomozó hatóság a védelemhez való jogra történő figyelmeztetési kötelezettségének eleget tett. A védők azonban hivatkoztak a Be. 48. § (1) bekezdésében írtakra, miszerint a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság védőt rendel ki, ha a védelem kötelező és a terheltnek nincs meghatalmazott védője. A terheltet a kirendelést követően tájékoztatni kell a védő személyéről és elérhetőségéről. A Be. 46. § b) pontja esetén (a terheltet fogva tartják) a védőt legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni.

Az Alaptörvény 28. cikk (3) bekezdése kimondja, hogy a büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez, sőt az eljárási törvényben meghatározott esetekben a terhelt az állami büntetőigényt érvényesítő hatóságokkal szemben jóval kiszolgáltatottabb helyzetben van például, ha fogva tartják. A fentieket a 8/2013. (III. 1.) AB határozat tartalmazza, mely utal a következőkre is.

A büntetőeljárásban a bírósági tárgyaláshoz képest eltérő szerepet játszó nyomozás során a védői jelenlét az egyes eljárási cselekményeknél, még a védelem kötelező eseteiben csak lehetőségként szabályozott. Ennek megfelelően önmagában a védő megjelenésének hiánya nem akadályozza a megalapozott gyanú közlését, a terhelt első és folytatódó kihallgatásainak foganatosításait. A

védő jelenlét kötelező előírása és a bírósági tárgyaláshoz hasonló szankcionálása ugyanis a bünygyi nyomozások gyors és időszerű teljesítése ellen hathat. Az Alkotmánybíróság korábbi határozatában is már rámutatott alkotmányosan igazolható, ezért nem jelenti a védelemhez való jog szükségtelen és aránytalan korlátozását, hogy a hatályos büntetőeljárás szabályai szerint a védő megjelenésének hiánya a kötelező védelem eseteiben sem akadályozza a terhelti kihallgatás foganatosításának. Ez a szabályozási módszer összhangban áll az Emberi Jogok Európai Bírósága által kiépített követelmény rendszerrel. A hatályos magyar büntetőeljárás rendszere a gyanúsított ki hallgatás megkezdésekor két kiemelten fontos garanciálisnak minősülő rendelkezéssel ellensúlyozza a terhelt ki szolgáltatott helyzetét. Egyrészt az önvádra kötelezés tilalmának klauzuláját, illetve a vallomás megtagadásának lehetőségére történő figyelmeztetést tartalmazza. Mindezekből megállapítható, hogy a terhelt ki hallgatása során az önvádra kötelezés tilalmának büntetőeljárás alapelvéből fakadó vallomás megtagadásának joga, és a védő igénybe vételéhez való jog garantálja, hogy a terhelt vallomása szabad elhatározáson alapul és önkéntes. E terhelti jogok érvényesítésének hatósági igazolása pedig azt tanúsítja, hogy a terhelt ki hallgatása a garanciális jelentőségű eljárási szabályok megtartásával történt. Jelen esetben az iratokból megállapíthatóan a nyomozó hatóság a figyelmeztetési kötelezettségének eleget tett, mindkét terhelt önkéntes elhatározása alapján tett vallomást, melyet az V. r. vádlott (2007. november 28. napján tett beismerő vallomását) a nyomozási bíró előtt is fenntartotta. Az ítélet tábla utal még a BH1998. 117. szám alatt közétett jogesetre is.

Fentiekben kifejtettek tekintettel az ítélet tábla úgy ítélte meg, hogy a törvényszék a megismételt eljárás során olyan eljárási szabályt nem sértett, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna, de nem sértette meg indokolási kötelezettségét sem, ellenkezőleg a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is igen nagy alaposággal értékelte, mérlegelte. Indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, számot adott arról, hogy mely bizonyítékot mennyiben és miért fogadott, vagy utasított el. Az ügyészi fellebbezés és III., IV., V., VI., VII. r. vádlottak védőinek a költségvetési csalás büntettének vádja alóli felmentést célzó jogorvoslat a törvényszék bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, amely a megalapozott tényállásra tekintettel, figyelemmel a Be. 351. § (1) bekezdésében írtakra a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett. A törvényszék I. és II. r. vádlottakat bizonyítottság hiányában valamennyi ellenük emelt vád alól felmentette és ennek ítéletének 23. oldal 4. bekezdésétől indokát adta. Az ítélet tábla is hangsúlyozza, hogy e vádlottak ellen olyan bizonyíték, amely kétséget kizáróan büntetőjogi felelősségük megállapítását megalapozta volna nem volt fellelhető és igazolható. A III., IV., V., VI., VII. r. vádlottak közül senki sem tett rájuk nézve terhelt vallomást a virágnyelven megfogalmazott titkos információgyűjtés anyagában rögzített közlések konkrétan ugyancsak nem adtak alapot a törvény által megkívánt kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható büntetőjogi felelősségükre. Az állandó bírói gyakorlat a csupán titkos információgyűjtés anyagára - további bizonyítékok hiányában - bűnösséget nem állapít meg. Fentiek alapján helyes volt a III., IV., V., VI. r. vádlottaknak, mint részeseknek a felmentése a hivatali vesztegetés büntettének vádja alól.

Ugyanakkor törvényesen vont következtetést a törvényszék III., IV., V., VI., VII. r. vádlottak büntetőjogi felelősségére a költségvetési csalás büntettében és helyes a tettesi, részesi elkövetői alakzatok megjelölése is. Itt jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a 61. számú BKv-ben írtak alapján az ítélet rendelkező részében a részesi alakzatnak a jogszabályi megjelölése szükségtelen, ezért I. és II. r. vádlott esetében ennek a mellőzése (Btk. 14. § (2) bekezdés) volt indokolt. A törvényszék III., IV., V., VI., VII. r. vádlottak esetében ítéletének 20-26. oldalain igen körültekintően elemezte a lehallgatási hanganyagot, annak tartalmát, a híváslisták adatait, időpontjait, a hívások sűrűségét, továbbá V. és VII. r. vádlottak bizonyítékként felhasználható vallomásait is, és helyesen állapította meg azt is, hogy az érintett vádlottak közül kik töltöttek be szervező, irányító szerepet és kik működtek közre aktívan figyelő, rakodó tevékenységükkel a cigaretta csempészetben.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket a törvényszék feltárta és javarészt helyesen értékelte. Figyelemmel volt III., IV., V., VI. r. vádlottak esetében a részfelmentő rendelkezésekre és a belső arányosság követelményére is. Nem tévedett a szabadságvesztés büntetések tartamának meghatározásánál sem, amely III. és IV. r. vádlottak esetében - ellentétben az ítélet 29. oldal 5. bekezdésében nyilvánvalóan elírás miatt helytelenül rögzített 2 év 3 hónap helyett 2 év volt.

Az ítélet tábla az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket alaposnak találta. A vádlottakkal szemben az eljárás 2008. október 9. napjától folyik. Ezen hosszú időszak alatt a vádlottakat önhiba nem terhelte, az egyéb módon akadályozott vádlottak esetében az eljárás távollétükben, illetve részben távollétükben folyt. Az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok védelméről szóló egyezmény 6. cikke megköveteli az ésszerű időn belüli tárgyalást és határozat hozatalt a büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Jelen esetben olyan tekintélyes időmúlás következett be, amely a vádlottak terhére nem róható, amiért az ítélet tábla lehetőséget látott valamennyi vádlott szabadságvesztés büntetésének próbaidőre történő felfüggesztésére. III. és IV. r. vádlottak irányító és szervező szerepet tölthettek be a bűncselekmény elkövetésében, ezért IV. r. vádlott esetében a Btk. 85. § (2) bekezdése alapján a próbaidő tartamát a törvényi maximumban, 5 évben találta szükségesnek a másodfokú bíróság megállapítani, III. r. vádlottnál a 4 évi próbaidőre történő felfüggesztés elégséges tekintettel arra, hogy nevezetnél daganatos megbetegedést diagnosztizáltak. V. és VI. r. vádlottak esetében az elsőfokú bíróság a büntetés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette, az ítélet tábla lehetőséget látott e két vádlott esetében 2-2 évre mérsékelni a felfüggesztés tartamát, míg VII. r. vádlott esetében úgy ítélte meg, hogy 1 évi időtartamban a felfüggesztés tartamának meghatározása megfelelően szolgálja a büntetési célok hatályosulását. Az ítélet tábla a szabadságvesztés büntetések felfüggesztéséről a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján döntött és a 87. §-ra figyelemmel a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetére rendelkezett a Btk. 38. § (1), (2) bekezdés a) pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről.

A megismételt eljárásban az első fokon eljáró törvényszék a 30. oldal utolsó bekezdésében a bűnügyi költség viselésével kapcsolatban azt rögzítette, hogy rendelkezését a Be. 338. § (1), (2), (3) és a Be. 339. § (1) bekezdésére alapította. A törvényszéknek a bűnügyi költségre és annak viselésére vonatkozó rendelkezés megalapozatlan, ezért az ítélet tábla annak hatályon kívül helyezéséről és különleges eljárás keretében lefolytatandó új eljárásra utasításáról határozott.

Az alapeljárásban a törvényszék a 3.B.718/2008/154. számú ítéletében 484.130,- Ft felmerült bűnügyi költség viseléséről rendelkezett. A megismételt eljárásban csupán 40.750,- Ft bűnügyi költségről történt rendelkezés. Összességében tehát megállapítható, hogy a megismételt eljárásban a törvényszék a teljes bűnügyi költség viseléséről nem döntött. A 30. oldal utolsó bekezdéséből sem állapítható meg, hogy konkrétan mi volt a rendelkezés alapja figyelemmel az I-II. r. vádlottakat érintő felmentő, III., IV., V., VI. r. vádlottakat érintő részfelmentő rendelkezésekre, és nem utolsósorban, hogy a Be. 403. § (5) bekezdése kimondja a vádlott nem kötelezhető annak a bűnügyi költségnek a megfizetésére, amely annak folytán merült fel, hogy az eljárást meg kellett ismételni. A fentiek alapján az ítélet tábla a jelzett körben a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésre utalással helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.000,- Ft bűnügyi költséget a Be. 403. § (5) bekezdése alapján az állam viseli.

Hiányosan kerültek feltüntetésre az érdemi tárgyalási napok az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében, melyet az ítélet tábla pótolta, végül rögzítette V. r. vádlott megváltozott lakcímét és VII. r. vádlott személyi igazolványának számát.

Debrecen, 2016. május 17.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 6.B.699/2013/40. számú ítélete az ítélőtábla jelen határozatával 2016. május 17. napján jogerős valamennyi vádlott tekintetében és a szabadságvesztés büntetések kivételével végrehajtható.

Debrecen, 2016. május 17.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

kiadó